

τὰς φέρει, ἐξάσκειν τὸν Δαντὸν. Οἰδόλω; δ' ἀπιπυράθη ὡς ἀποπληνίσθη τὸν Guillermy, τὸν Lautrec καὶ τὸν Cazales εἰδὴ χαρακτηρῶν ἀδικλῦτων ἐν ταῖς ἐπαναστάσεσι. Πρὸς τοῖς πλήρη; θάρρους καὶ μὴ φοβούμενος τὸν ἄνθρωπον τῆς σήμερον, ὅπερ σπάνιον, οὔτε τῆς αὔριον, ὅπερ σπανιώτερον, καθ' ἅπαντα τὸν βίον αὐτοῦ ἐρχήνη τολμηρὸς πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς. Προτέβαλλε κατὰ διαδοχὴν τὸν Maureou καὶ Terray, τὸν Callonne καὶ τὸν Νέκερ. Ἐπλησίασε τὸν δοῦκα τοῦ Ὁρλεαν, τὸν ἤγγισε καὶ τὸν ἐγκάλεσεν ἀμέσως. Ἐθεώρει κατὰ μέτωπον τὸν Ροβεσπιέρου καὶ τὸν Μαρὰτ ἐκ τοῦ πλυχίου.

Κατ' ἐπαναλήψιν ἐφυλακίσθη ἐν τῇ νήσῳ, Rhé, ἐν τῷ φρουρίῳ Iρ καὶ ἐν τῷ φρουρίῳ Ζυῦ καὶ ἐν τῷ ὀχυρῷ πύργῳ τῶν Vincennes. Ἐξεδικήθη ὁμοῦς κατόπιν δι' ὅλας αὐτὰς τὰς φυλακίσεις εἰς τὴν Βαστίλλην.

Ἐν τῇ φυλακῇ ἀνεγίνωσκε τὸν Τάκιτον. Τὸν κατεδρόχθισεν, ἐτρέφετο ἐξ αὐτοῦ, καὶ ὅταν κατὰ τὸ 1759 παρελθεῖ πρῶτον τὸ βῆμα, εἶχεν εἰς τὸ στόμα πλήρες ἐξ αὐτοῦ τοῦ λεονταίου μυελοῦ. Παρτήρησαν τιθετο εἰς τοὺς πρώτους λόγους, οὓς ἐξεργάζετο.

Δὲν ἐγνώριζε τί ὁ Ροβεσπιέρου καὶ ὁ Μαρὰτ ἤθελον. Ἐθεώρει τὸν μὲν ὡς δικηγόρον ἄνευ ὑποθέσεων, τὸν δὲ ὡς ἱετὸν ἄνευ ἀθηνῶν καὶ ὑπαλάμβανεν, ὅτι ἐκ παίγνιτος περιπλανῶντο. Ἡ γνώμη τοῦ αὐτοῦ ἐν μέρει ἦτο ἀληθής. Ἐστρεφέν ἐντελὴς τε νῦν πρὸς τὰ πράγματα, τὰ ὅτιθεν αὐτοῦ μεγάλους βήματα ἐρχόμενα. Ὡς ἄνθρωποι εἰσὶν ἀναμορφωταὶ εἶχε τὸν ὁρῶν μὲν προσπλευμένον ἐπὶ τῶν κοινωνικῶν ζητημάτων μᾶλλον ἢ τῶν πολιτικῶν. Το ἔργον τοῦ δὲν ἦτο ἡ δημοκρατία, ἀλλ' ἡ ἐπαναστάσις.

Ἀπόδειξις, ὅτι ἦτο ὁ ἀληθής, ὁ οὐσιώδης καὶ μέγας ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐστὶν ὅτι ἐκπέμψεν ὑπέρτερος πάντων τῶν ὁμοφρονούντων αὐτῷ καὶ οὐτίνης μετ' αὐτὸν ἐμεγαλύνθησαν.

Ὁ πατὴρ τοῦ ὅστις δὲν ἠύσει τὴν Συμβατικὴν, ἔλεγεν, «Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, δὲν εἶναι οὔτε ἡ ἀρχὴ οὔτε τὸ τέλος ἐνὸς ἀνθρώπου.» Εἶχε δὲ καίον. Ἦτο τὸ τέλος μιᾶς κοινωνίας καὶ ἡ ἀρχὴ ἑτέρας. Ὡς περὶ ὁ Βολταῖρος καὶ ὁ Μιραβώ εἰργάσθη εἰς τὸ γενικὸν ἔργον τοῦ 18ου αἰῶνος. Ἀμφότεροι εἶχον τὴν αὐτὴν ἀπαστολὴν, νὰ καταστρέψωσι τὰ πεταλαιωμένα καὶ παρτήρησιν ἀσυνέτακτα. Τὸ μὲν ἔργον τοῦ εἰδὸς ἦτο συνεχές

εἰργάζετο ἐνώπιον τῆς Εὐρώπης καθ' ἅπαντα αὐτοῦ τὸν βίον, ὁ δ' ἐπὶ τῆς σκηνῆς παρουσιάσθη ἐπ' ὀλίγας στιγμάς. Ὅπως τὸ κοινὸν αὐτῶν ἔργον τελέσων, ἐδόθη ὁ χρόνος τῷ μὲν κατ' ἐαυτοῦς τῷ δὲ καθ' ἡμέρας. Οὐχ ἦτον ὁ Μιραβώ ὀλιγώτερος τοῦ Βολταῖρου δὲν παρήγαγεν. Ὁ ῥήτωρ ἐκλαμβάνεται μὲν ἄλλως ἢ ὁ φιλόσοφος, ἕκαστος ὁμοῦς προσβάλλει τὸ κοινωνικὸν σῶμα κατ' ἴδιον τρόπον. Ὁ Βολταῖρος ἀποσυνθέτει, ὁ Μιραβώ συντρίβει. Ἡ συνταγὴ τοῦ Βολταῖρου εἶναι χημικὴ, ἡ τοῦ Μιραβώ φυτικὴ. Μετὰ τὸν Βολταῖρον ἡ κοινωνία εὐρίσκεται εἰς διάλυσιν μετὰ τὸν Μιραβώ εἰς κόριν, ὁ Βολταῖρος εἶναι ὡς, ὁ Μιραβώ ῥόπαλον!

(ἐκκολουθεῖ)

ΑΙ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΑΙ

Κ. ΘΙΕΡΣΟΥ.

Αἱ συλλογαὶ τοῦ κ. Θιέρσου, αἱ κατέσχεν ὁ Δῆμος δὲν ἦσαν γνωσταὶ τῷ δημοσίῳ ἢ ἐκ φήμης. Ἡ στοὰ αὐτῇ ἦν πάντοτε κεκλεισμένη εἰς τοὺς ἀγνώστους τῷ ἰδιοκτήτῃ, ὅστις διὰ τινος ἐπιστολῆς τοῦ ἐξετούμενου τὴν συγγνώμην τῶν ἀπίστων πᾶσιν αἰτήσιν ἐπισκέψας. Ὁ κ. Θιέρσος οὐδέποτε ἐξέθεσεν αὐτὰς δημοσίᾳ, εἴτε διότι εἶχεν ἀπολύτους ιδέας περὶ τῆς περιφιλότητος τέρψεως τῆς ἰδιωτικῆς ιδιοκτησίας, εἴτε διότι ἐφοβεῖτο τοὺς κινδύνους τῆς μετακομίσεως, τῆς προσδόσεως ἀντικειμένων εὐθραύσεων καὶ ἀνεκτιμήτων διὰ τὸν λόγον, ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀντικατασταθῶσιν, ὥστε θὰ ἐπρὶκίανεν ἀναγνοῦς εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως τοῦ Δήμου κατὰ τὴν 12 Μαΐου τοῦ ἀσεβεῖς τούτους λόγους: «... Ὅσον διὰ τὰ μικρὰ ὀρειχάλκινα ἀγαλμάτια, σκέπτομαι ὅτι θὰ φθίσωσιν εἰς καλὴν κατάστασιν.»

Ἡ πρότασις τοῦ πολίτου Προτὸ «ν' ἀπαστείλωσιν εἰς τὸ Νομισματοκοπεῖον ὅλα τὰ περιζῶντα τὴν εἰκόνα τῶν Ὁρλεανιδῶν ἀντικείμενα βροντοβολεῖ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἡμῶν, ὡς ἀπειλή τις ἀφορισμοῦ. Τί ἐνδιαφέρει εἰς τὸ παρελθόν, εἰς αὐτὸ τὸ παρὸν, ἐάν ἀπαστείλωμεν εἰς τὸ Νομισματοκοπεῖον τὰ ἀντικείμενα τὰ παριστῶντα τὴν εἰκόνα τῶν Ὁρλεανιδῶν;» Κατὰ τι ὁ λαὸς ἔσται ἐλευθερώτερος, θὰ τύχη κρείττονος ἐπικουρίας καὶ θὰ ἦ μᾶλλον ἐντρίβη; τῶν δικαιο-

μάτων αὐτοῦ; Ἡ Γαλλία ἀπόλλυσιν ἀπλῶς μερίδα, ἐν ψυχλόν τοῦ δημοσίου θησαυροῦ της· τὰ ἀντικείμενα ταῦτα, ἕνεκα τῆς σπανιότητος αὐτῶν, τοῦ ἱστορικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἔχουσιν ἀξίαν σχετικῶς μυριάκις μείζονα τῆς μεταλλικῆς αὐτῶν ἀξίας. Εἰς ἀρχαιοφίλος, δημόσιόν τι σπουδαστήριον θὰ δώσῃ ὑμῖν χίλια φράγκα δι' ἐν ἀργυροῦν ἔλκυσμα, ὅπερ ριφθὲν εἰς τὸ χωνευτήριον θ' ἀποδώσῃ εἴκοσι σκούδα! Τί δὲ περὶ ἡμῶν θὰ εἴπῃ ὁ ξένος.

Ἐπιμένω, ἐπειδὴ ἡ τύχη τῶν συλλόγων τοῦτων δὲν ὠρίσθη εἰσέτι ἐπισήμως. Ὁπολίτης Δεμαῖ παρετήρησεν εὐλόγως ὅτι τὰ μικρὰ ταῦτα καλλιτεχνικὰ ὀρειχάλκινα ἀγαλμάτια εἶναι ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος. «Δὲν εἴμεθα βάρβαροι, προσέθεσεν, ὁ δὲ Δῆμος· θέλει νὰ διαφυλάξῃ τὸ διανοητικὸν παρελθὸν διὰ τὴν οἰκοδόμησιν τοῦ μέλλοντος».

Ἐπειδὴ καὶ δὲν εἴμεθα κυρίως βάρβαροι, δι' αὐτὸ δὴ τοῦτο ὀφείλουμεν νὰ προφυλαχθῶμεν ἀπὸ πράξεις παραφόρου, ἀποφάσεις ἀπερισκέπτους ἰδιαζούσας τοῖς βαρβάροις. Ἄρα ἡ διὰ δημοπρασίας διασκορπίσις, ἥτις ἐτίθη ὑπὸ συζήτησιν, εἰς τοῦ θησαυροῦ τοσοῦτον πολυτίμου, ὅσον αὐτὸς, θὰ ἦτο ἐπιβλαβὴς εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ δημοσίου θησαυροῦ, ὅσον θὰ ἦ· εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ μέλλοντος τούτου, οὐ τὴν οἰκοδόμησιν ὑπερχονύται ἡμῖν.

Ἡ δημοπρασία τοιαύτης σειρᾶς καλλιτεχνιμάτων θὰ ἦν τυχὴν τὴν στιγμὴν ὅλως ἀπαιτηλὸν τι, διότι ἡ τοιουτότροπος πώλησις ἀπαιτεῖ ἡμέραν πνεῦμα, συνδρομὴν τοῦ δημοσίου, ἀφθονίαν χρημάτων μὴ εὑρισκομένων ἐν ταῖς παρούσας κρισίμοις περιστάσεσιν, ἐν αἷς διατελοῦσιν οἱ Παρίσιοι. Τὰ ὀρειχάλκινα ταῦτα ἀγαλμάτια, τὰ μάρμαρα, τὰ λευκώματα, αἱ χαλκογραφίαι θὰ ἐτίθεντο ἐπὶ τραπέζης ἐντὸς αἰθουσῶν εὐρυχώρων, ἐν αἷς δὲν θὰ ὑπάρχωσιν ἀρχαιοφίλοι, καὶ θὰ ἀπεικνῶντο ἀντὶ εὐτελοῦς τιμῆς ὑπὸ μεταπρατῶν, οἵτινες θὰ διεβίβαζον αὐτὰ τὸ ταχύτερον εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ὁ δὲ θησαυρὸς θὰ ἔχανεν ἄρα ποσὸν σημαντικὸν καὶ ἡ Γαλλία αὕτῃ θὰ ὑφίστατο ἀνεπανόρθωτον ζημίαν.

Ὁ πλοῦτος ἔθνους τινὸς δὲν ἔγκειται μόνον εἰς τὰς οἰκονομικὰς αὐτοῦ προσόδους, εἰς τὴν κίνησιν τῶν κεφαλαίων του, οὐδὲ ὅλως εἰς τὴν βιομηχανικὴν καὶ ἐμπορικὴν παραγωγὴν του, ἀλλὰ καί τι ὁμοίως εἰς τὰ καλλιτεχνικὰ καὶ

διανοητικὰ αὐτοῦ ἔργα, ἅπερ διατίθησι διὰ τὰ τέκνα του, τὰ ἐθνικὰ δηλονότι μουσεῖα καὶ τὰς ἰδιωτικὰς συλλογὰς. Ἀντὶ τοῦ σκέπτεσθαι πῶς νὰ διασκορπίσωμεν ταῦτα, ἀπαραίτητον εἶναι νὰ τὰ καταστήσωμεν ἀκίνητα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς πατρίδος.

Ἡ τοιαύτη πράξις θὰ ἦ ἐγλυμκ. καθοσιώσεως κατὰ τοῦ ἔθνους, τὸ νὰ διασκορπίσωμεν δηλαδὴ τὰς κατασχεθείσας εἰς τὸν οἶκον τοῦ κ. Θιέρσου συλλογὰς, ἐπιφυλασσομένης, ἐννοεῖται οἰκοθεν, πάστις κρίσεως περὶ τῆς ἠθικότητος ἢ ἀρμ. διότητος παρομοίας πράξεως. Αἱ συλλογαὶ αὗται μέχρις οὐ δικαιοσύνη τις ἤτον ἐμπιθὴς ἀποφασίσαι περὶ τοῦ ἐγκύρου τοῦ ψκρίσματος τοῦ ἐλδοθέντος ὑπὸ τοῦ Δήμου, πρέπει ἄνευ βραδύτητος νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὰ ὑέλωτά τοῦ Λούβρου καὶ νὰ χρησιμεύσωσι τῇ ἀνατροφῇ τοῦ δημοσίου. Ἡ καλλιτεχνικὴ Ὀμοσπονδία, ἥτις ἐπιβλέπει τὰ μουσεῖα ἡμῶν, ὀφείλει νὰ ἀπαιτήσῃ ταῦτα τὸ ταχύτερον, νὰ ταξιθετῇ καὶ ἐκθέσῃ αὐτά.

Ὁ πολίτης Κουμβέ ἐκτιμᾷ τὴν μικρὰν σειρὰν «των ὀρειχαλκίνων» τοῦ κ. Θιέρσου ἀντὶ 1,500,000 φράγκων, ἀλλὰ προσβαίνει πολὺ οὗτος εἰς πραγματογνώμων θὰ ἀφήρῃ ἴσως ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου ἐν μηδενικόν. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται νῦν περὶ τῆς ἀληθοῦς αὐτῶν ἐκτιμήσεως, τὰ πλεῖστα τῶν ὀρειχαλκίνων τούτων εἶναι σπανιώτατα καὶ λίαν ἐνδιαφέροντα, διότι ἀνήκοντα εἰς τὴν τέχνην τῆς ἰταλικῆς ἀναγεννήσεως ἐλλείπουσι σχεδὸν ἐντελῶς εἰς τὰ μουσεῖα ἡμῶν. Ἀριθμὸς τι ὀρειχαλκίνων ἀγαλμάτων τοῦ κ. Θιέρσου διηγήθη διὰ τοῦ μεγάρου Δρουῶ. ὅπου οὗτος ἤρχετο μὲν συνεχῶς κατὰ τὰς ἐκθέσεις, ἀλλ' οὐδέποτε ἐφάνετο εἰς τὰς δημοπρασίας ὅτι ἔδιδε διαταγὰς εἰς τοὺς πραγματογνώμονας πρὸς ἀγορὰν τῶν ἀντικειμένων, τὰ ὅποια ἐπεθύμει. Ἡ ἀξιέραστος αὐτοῦ Venus marine ἐποίησεν ἐπίδειξιν εἰς τὴν δημοπρασίαν Μοντβίλ. Ἡ Ἀφροδίτη αὕτη, με τύπου λεπτοῦς καὶ εὐκινήτους, ἐνηγκωνισμένη ἐπὶ τῆς ῥάχεως λεπιδώδους τέρατος, κεφαλὴν ἔχοντος κριοῦ, θωπεύει μειδιῶσα τὴν τριγείαν γενεάδα του, δύω ἔρωτες σείουσι λαμπάδα καὶ ἐρχομίζουσι ἐν βέλος ἐπὶ τοῦ ἐντεταμένου τόξου. Τοῦτο εἶναι ὀρείχαλκος φλωρεντινὸς τοῦ 18ου αἰῶνος ἐκτυπὸς ἡ τῆς αὐτοῦ εἶναι ἐντελής, τὸ πράσινον τὸν ἀναδεικνύει καὶ χρυσοῖ αὐτὸν ὡς λεπτή τις λεπιδώδης πλάξ· Ὁ ἀρχαῖος αὐ-

τοῦ Μῆμος προέρχεται ἐκ τῆς ἀρχαιοτέρας δημιουργασίας τοῦ ἰδιαιτέρου γραφείου Δεσφ. Χορεύει ἔχων τοὺς βραχιόνας τυλιγμένους εἰς τὸν μανδύαν του, βήματι χωρικοῦ σκκιού. Τὸ ἀγαλμάτιον τοῦτο ἔχει πολλὴν ἐκφρασιν. — Δύο κεφαλαὶ ἡμιόνου, χαρακτῆρος σφόδρα ἐνεργητικοῦ σχηματίζουσι τὸ ἄκρον τῶν βραχιόνων τοῦ ἀνακλίντρου πλουσίου τινὸς ἀποκατεστημένου ἐν Γαλλίᾳ, Ῥωμαίου, εὐρεθεῖται, πρὸ τινων ἐτῶν, εἰς τινα ἀμπελὸν ἐν Δελφινάτῳ — Πλίνθοι, προτομαί, μετὰλλια δεικνύουσιν εἰσέτι τὴν ἐλληνικὴν ἢ ῥωμαϊκὴν τέχνην ἐν ἀπάσῃ αὐτῇ τῇ εὐγενεὶ ἐντελεῖα.

Ἐν ἐκ τῶν περιφύμων καλλιτεχνημάτων τῶν ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ τούτῳ εἶναι ὁ ὄρει χάλκινος τύπος ἐνὸς συμπλέγματος, οὗ τὸ μάρμαρον ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελὸς ἀφῆκεν ἡμιτελές. Ἡ Παρθένος κρατεῖ ἐπὶ τῶν γονάτων γυμνὸν παιδίον, ὅπερ στρέφεται καὶ ζητεῖ τινὲς κόλπον τῆς. Ἡ Σχολὴ τῶν ὠρίων τεχνῶν κέκτηται, ἐν τῷ παρεκκλησίῳ ὅπου βλέπεται τὸ ἀντίγραφον τῆς τελευταίας κρίσεως ὑπὸ Σιγκαλὼν, ἐκμαγεῖον πρωτοτύπου συμπλέγματος. Τὸ ἐξαίσιον μικρὸν τοῦτο δοκίμιον τοῦ φλωρεντινοῦ ἀριστοτέχνου διατρανοὶ ἐξόχως τὴν ὑπερέφανον καὶ καὶ μεγαγχολικὴν χάριτα τῆς μεγαλοφυΐας του καὶ τὴν ἰσχυρὰν πρωτοτυπίαν τῆς χειρὸς του. *Πρότυπον ἱππῶς ἐπὶ ἵππου καλπάζοντος* ἀπεδίδετο ὑπὸ τοῦ κ. Θιέρσου εἰς Λενάρδον δὲ Βίγκη, ὅστις, κατὰ τοὺς συγχρόνους αὐτοῦ ἦν μέγας ἀγαλματοποιὸς ἅμα καὶ ζωγράφος, ἐπιδέξιος ἀρχιτέκτων καὶ σοφὸς μηχανικός. Περιερίττει εἰς ταῦτα μόνον τὰ ἐκλεκτικὰ ἔργα.

Ὁ κ. Θιέρσος ἐκέκτητο προσέτι πολλὰς καὶ ὠραίαις συλλογὰς ἀρχαίων χαλκογραφῶν. Ἐσχημάτισε δὲ ταύτας χάριν τῶν ἱστορικῶν μελετῶν του. Οὕτως, ἐν τοῖς ἔργοις τοῦ Καλλὸ τοῦ La belle, τοῦ Ἀβραάμ Bosse ἀνεύρισκε ζωηρότερα καὶ ἐντονώτερα τὰ ἦθη, τὰς στολὰς τῶν πολεμιστῶν ἢ τεχνιτῶν, τῶν χωρικῶν ἢ τῶν εὐγενῶν τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ ΙΓ'. Πολυάριθμος συλλογὴ εἰκόνων ἐσχεδιασμένων ἢ χαλκογραφημένων κατὰ τὸ πρῶτότυπον ὑπὸ τοῦ Nanteuil, ὑπὸ τοῦ Brevet ὑπὸ τοῦ Edelinck ἐτίθει αὐτὸν οἰοεὶ ὡς εἰς στενὴν συνάφειαν μετὰ τῶν περιγνήπων, τῶν στρατηγῶν, τῶν διπλωματῶν, τῶν κυριῶν τῆς αὐλῆς τῶν διαδραματισάντων τὸ οἰκεῖον πρόσωπον, φιλάρεσκον ἢ αἰμοχαρὲς, εἰς τὰς ταραχὰς τῆς Σπενδένης καὶ

κατὰ τὴν λαμπρὰν περίοδον τῆς νεότητος Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ'. Βραδύτερον ἦσαν οἱ Μυρῶ οἱ Σαιντ Ὠβαῖν οἱ Γραβελλὸ, οἱ Debruyere οἵτινες εἰπήγαγον αὐτὸν εἰς τὰς αἰθούσας εἰς τὰ θέατρα εἰς τὰς δημοσίας ἐνστάς καὶ τὰ οἶνοπωλεῖα τοῦ δευτέρου ἡμισελίου τοῦ 18ου αἰῶνος.

Περὶ τὸ 1864 ὁ κ. Θιέρσος ἐπώλησε τὰ ἀντικείμενα ταῦτα ἐπικνελημένως καὶ ἀνωνύμως. Οὐδόλως δὲ πιθανὸν εἶναι ὅτι διετήρηται ἐκ τῶν ζωγραφῶν του ἑτέρας εἰμὴ τὰς τῶν ἀρχηγῶν τῆς ἰταλικῆς σχολῆς, καὶ ἐκ τῶν χαλκογραφῶν του ἄλλας πλὴν τὰς τῶν Rembrandt ἢ τὰς τοῦ Van Dyck.

Τὸ σπουδαστήριον αὐτοῦ ἦν κεκοσμημένον ἐξ ἀντιγράφων δι' ὑδρογραφίας τοιχογραφῶν ἢ εἰκόνων ἀριστοτεχνῶν οἵτινες εἰσιν τὰ ἀγλαῖα τῶν μνημείων ἢ τῶν μουσείων τῆς Ῥώμης, τῆς Φλωρεντίας, τοῦ Μιλάνου, τῆς Βενετίας. Ἔχυντε κατ' ἐπιτομὴν ἀγάλματά τινα τῆς Ἀναγεννήσεως, ἐν οἷς καὶ τὸ τοῦ τραχέως βενετοῦ πλοιάρχου, τοῦ Colléone, τοῦ τεχνουργηθέντος ὑπὸ τοῦ Ἀνδρέα Verrocchio.

Ἀλλὰ μία τῶν σπανιοτήτων, καὶ εἰ ἔξεστιν ἐπεῖν, ἐν τῶν καιμηλίων τοῦ σπουδαστηρίου τούτου, εἶναι συλλογὴ ἐκλεκτοτάτων ἀντικειμένων, λευκωμάτων, φακέλλων περσικῶν, σινικῶν καὶ ἰαπωνικῶν.

Τὰ διὰ λάκης ἀναλόγια αὐτοῦ — μάλιστα δὲ τὸ ἐκ τῆς πωλήσεως Montebello προελθόν καὶ τὸ ὁποῖον, καίπερ μέγεθος ἔχον γρόνθου, ἐστοίχισεν ὅμως πολλὰς χιλιάδας φράγκων, — δὲν ἔχουσιν ἐφάμιλλα ἢ μὴ τὰ διὰ λάκης ἀντικείμενα τῆς στοᾶς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπερ ἠεσοῖται ἰσραπόστολοι ἐκόμισαν πρὸς τὴν Μαρίαν Ἀντωνιέττην. Οὐδὲν τελειότερον δύναται τις νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ μεγάλου σινικοῦ κυλίνδρου αὐτοῦ, ἐφ' οὗ εἶναι γεγραμμένος ὁ βίος, αἱ ἐκστρατεῖαι καὶ αἱ διασκεδάσεις διασήμευ τινὸς αὐτοκράτορος. Τὰ ἰαπωνικὰ αὐτοῦ λευκώματα εἰσι τὰ ἀριστὰ τῶν φωτογραφημάτων καὶ σὺν τούτοις καταλεκτέον ὄρειχάλκινα ἀγαλμάτια, δοχεῖα σινικὰ καὶ ἰαπωνικὰ μετὰ ζωγραφῶν στιλβουστῶν ἐξ ἀρμονίας, ἐλάφαντα γλυπτὸν καὶ κρυσταλλίτας γλυπτούς, ὑπόθαθρα χρυσοκόλλητα, ἀργυροκόλλητα ἢ πιννοκόλλητα, νεφρίτας, ὧν ἡ σκληρότης ἀμβλύνει καὶ τὰ ὀξύτερα τῶν ἡμετέρων ἐργαλείων, ἀλλὰ, δὲν ἀποκάμει τὴν ἀκατάληπτον ὑπομονὴν τῶν τεχνιτῶν τῆς Ἀνατολῆς.

Ταῦτα πάντα συγκροτοῦσιν ἀληθὲς μουσεῖον.

Βεβίως ἡ κατάσχες σπουδαστηρίου, ὑπὲρ τῆς διακοσμήσεως τοῦ ὁποίου τοσαῦται φροντίδες κατεβλήθησαν, τοιοῦτος δὲ καιρὸς ἐδαπανήθη, ἦν λυπηρότερα εἰς τὸν σχηματίσαντα αὐτὸ παρὰ ἡ κατεδάφισις τῆς οἰκίας του. Δὲν ἔχω τινὰ ἀποφανθῶ περὶ τῆς νομιμότητος, ἔστω καὶ ἐπαναστατικῆς, πράξεως, ἥς τὸ παράδειγμα παρέσχον οἱ Βοναπάρται, ὡς πρὸς τὴν παρουσίαν τῶν Αὐρηλιανῶν· ἀλλὰ θὰ ἦν ἐπίφοβον καὶ εἰς αὐτὰ μάλιστα τὰ συμφέροντα τῆς Γαλλίας τὸ νὰ ὑποπτευθῇ τις καὶ ὅτι παρόμοιον δόγμα θὰ εἰσέγετο εἰς τὰ δημόσια ἥθη ἡμῶν. Αἱ ἰδιωτικαὶ συλλογαί, ὧν τὴν ἀξίαν μέλη τινὰ τοῦ Δήμου τόσον ὀλίγον ἐκτιμῶσι καὶ γνωρίζουσιν εἰσὶν εἰς τῶν πλούτων, καὶ μία τῶν δυνάμεων τῆς Γαλλίας.

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΤΟΥ

ΛΟΓΧΟΦΟΡΟΥ ΠΗΠΕΩΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΛΦΕΡΔΟΥ ΠΟΓΑΔΕΡ.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ 1812 εἰς ἐπικαταλυματίας τοῦ Μεγάλου στρατοῦ ἔλειτο εἰς ἓν νοσοκομεῖον τῆς Καϊνιγσβέργης, πάσχων ὑπὸ τραύματός τινος εἰς τὴν πλευράν, ὅπερ εἶχε λάβει ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν διάβασιν τῆς Βερεζίνας.

Κληρωθεὶς εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ ὁ Ἰωσήφ Βκρέζ ἠναγκάσθη, ἐβδομάδας τινὰς πρὸ τῆς εἰς Ρωσσίαν ἐκστρατείας, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν γενέτειραν αὐτοῦ γῆν, τὸ μικρὸν χωρίον Σαλάνξ κείμενον πέντε κιλόμετρα μακρὰν τῆς Ἀμιέννης. Ὁ Ἰωσήφ ἦτο ἀμαξοπηγὸς εὖρωστος καὶ ἐπιτήδειος, ὥραϊος καὶ ὑπερήφανος νέος, μετὰ γὰρ τὴν ὄψιν, μέλαιναν φέρον κόμην καὶ οὐτινος τὴν ἰσπανικὴν καταγωγὴν προέδιδον τὸ κανονικὸν καὶ ἐκφραστικώτατον τῆς φυσιογνωμίας του. Ὅ,τι ἐλύπησεν μάλλον αὐτὸν ἦν ὅτι ἐγκατελείμπανεν ἀναχωρῶν διὰ τὸν στρατὸν, κόρην πτωχὴν καὶ ὀρφανὴν ὡς αὐτὸν, τὴν Ἀδερίναν Νουτιέρου, ἥτις ἀπέζη κλώθουσα λινάριον καὶ ἦν ἐμελλε νὰ νυμφευθῇ, ὅτε τῷ ἐκληρώθη ὁ ἀριθμὸς 15 εἰς τὸ ἀπαίσιον λαχεῖον. Ἦν τούτοις ὁ γάμος ἐκεῖνος ἦτο ἀναπίδραστος, ἀλλ' ἡ ἐν

τῷ στρατῷ αἰρνήδιος τοῦ Ἰωσήφ κατάταξις ἀνέδωκε τὴν πρὸς τὴν πτωχὴν κόρην ἱκανοποίησιν τοῦ ἐραστοῦ, ἱκανοποίησιν ὑπαγορευομένην ἄλλως τε ὑπ' αὐτῆς τῆς καρδίας του. Ὅθεν κυχήθη εἰς τὴν Ἀδερίναν του «καλὴν ἐντάμωσιν,» ἀλλ' αὕτη ταρασσομένη ὑπὸ προαισθήσεώς τινος τῷ ἀπήντησεν: «Ἵγίαινε.»

Ὅτε ὁ Ἰωσήφ ἐφθασεν εἰς Ἀμιέννην καὶ ἀπεχαιρέτησε τεθλιμμένος καὶ ἀπληπισμένος δι' ἐνὸς τελευταίου φιλήματος τὴν δυστυχῆ κόρην, αὕτη κατελήφθη ὑπὸ νευρικοῦ σπασμοῦ καὶ ἐπασσε λειπόθυμος. Ἦτο ἡ ἡμέρα ἐκείνη Παρασκευὴ ἦτοι ἡμέρα ἀγορᾶς ἐν τῇ πόλει. Χωρικός τις ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου τὴν ἔφερε μέχρι τοῦ ἀμαξιδίου του καὶ ὠδήγησεν αὐτὴν μέχρι τοῦ πολυχνίου Σαλάνξ, ἐνθα ἡ Ἀδερίνα ἔμεινεν ἀσθενὴς ἐφ' ἱκανὸν χρόνον.

Ἐν τούτοις ὁ Ἰωσήφ διηυθύνθη πρὸς τὰ βόρεια μέρη μετὰ τῶν συντρόφων του νεοσυλλέκτων μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦν καὶ ὁ Λουκάς Δουσσάρδου, ἐργάτης τοῦ αὐτοῦ ἐργοστασίου καὶ ὁ κάλλιςτος τῶν φίλων του.

Μετ' οὐ πολὺ διέβη μετ' αὐτῶν τὸν Νιέμεν. Εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ἔγραψε δις εἰς τὴν Ἀδερίναν ἥτις τῷ ἀπήντησεν ὑπαγορεύουσα τὰς ἐπιστολάς της εἰς τὸν πάρεδρον τοῦ χωρίου διότι ἡ κόρη ἐπίστατο λίαν καλῶς τὸ ἀναγινώσκειν ἀλλὰ λίαν μετρίως τὸ γράφειν. Ὅμως τῇ ἐνάρξει τοῦ πολέμου πᾶσα ἀλληλογραφία διεκόπη.

Ὁ Ἰωσήφ διεκρίθη ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ. Εἶχεν ἤδη λάβει βαθμὸν δεκανέως καὶ εἶτα λοχίου ὡς καὶ ὁ συνάδελφός του Λουκάς Δουσσάρδος εἰς τὸ αὐτὸ τάγμα ἀνήκων, ὅτε τὰ λείψανα τῆς Μεγάλης Στρατιᾶς διεσκορπίσθησαν ὑπὸ μανιώδους ἐχθροῦ ἀενάως ἀναγεννωμένου καὶ ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς πατρίδος του μαχομένου. Ὅλιγον πρὸ τῆς ἐκ τοῦ συστάδην μάχης καθ' ἣν εἶχε πληγωθῇ, ὁ Ἰωσήφ ἐφόνευσεν ἓνα Κοζάκον καὶ ἔλαβε τὴν περισκελίδά του ὅπως ἀντικαταστήσῃ τὴν κατεσκληκυῖαν ἤδη ἰδικήν του. Ἐξαντληθεὶς ἐκ τῆς αἱμορραγίας τῶν πληγῶν του ὁ Ἰωσήφ μετεφέρθη διὰ στρατιωτικοῦ τινος φορείου εἰς ἓν ἐκ τῶν νοσοκομείων τῆς Καϊνιγσβέργης ὅπου καὶ ἔτυχε τῶν πρώτων ἰεραπειῶν. Ἀφ' ἑτέρου ὁ Λουκάς Δουσσάρδος τὰς αὐτὰς ὑποστάς ταλαιπωρίας καὶ τοὺς αὐτοὺς ἀγῶνας καὶ τοῦ αὐτοῦ τυχῶν βαθμοῦ, πληγείς ὑπὸ σφαίρας εἰς τὴν αὐτὴν μάχην ἔλειτο ἐπίσης ἐν τῇ